

Arrest

nr. 136 489 van 16 januari 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV XI/ IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 en 9 mei 2014 hebben ingediend tegen respectievelijk de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013 en 4 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de verzoeken tot horen van 2 december 2014.

Gelet op de beschikkingen van 17 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen twee beroepen hangende tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van hun tweede en derde asielaanvraag (de zaken 140 648 en 154 067). In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen deze twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Onderzoek van de beroepen

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen twee beroepen hangende. Op 9 mei 2014 dienden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 4 april 2014 in het kader van hun derde asielaanvraag gedaan op 19 maart 2014, zonder uitspraak af te wachten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hun beroep in de zaak 140.648 voor hun tweede asielaanvraag gedaan op 11 september 2013. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen deze twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Onderzoek van de beroepen

2.1. Blijkens de bestreden beslissingen van 7 oktober 2013 en 4 april 2014 hebben verzoekers naar aanleiding van hun respectievelijk tweede en derde asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun tweede en derde asielaanvraag hoofdzakelijk steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk dat ze gevisieerd werden door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van verzoekers broer I. die verdacht werd van banden te hebben met wahabieten en dat verzoekster voor de ogen van haar zoon werd aangerand. Daarnaast geeft verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aan in geval van terugkeer te vrezen voor de chaos die in Tsjetsjenië heerst en de oorlog die er nog steeds aan de gang is. Zelf had hij overigens deelgenomen aan de eerste oorlog. Verzoeker verklaart voorts dat hij er eveneens problemen had gekend op zijn werk als brandweerman bij het ministerie voor Noodsituaties en dat zijn dochtertje uit zijn eerste huwelijk in 2002 werd omgebracht. Verzoekster voert in het kader van haar tweede asielaanvraag aan dat haar man opgeroepen wordt door Kadyrovtsy en dat zij thuis in Tsjetsjenië door het dragen van een hijab problemen kende met Kadyrovtsy. Ten slotte geeft verzoekster aan dat zij en haar kinderen ziek zijn en niet op straat kunnen blijven. In het kader van hun derde asielaanvraag voeren verzoekers bijkomend aan dat mannen (moslims) in Tsjetsjenië geen baard mogen dragen en vrouwen in hijab officieel gearresteerd zullen worden.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werden geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 86 682 en 86 683 van 31 augustus 2012 wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en omdat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers een medisch attest neer van verzoekers moeder, een opsporingsbericht op verzoekers naam, een kopie van een brief van verzoekers moeder evenals kopieën van verklaringen van bureaus van verzoekers moeder en een attest over verzoekers tijdelijke registratie op zijn verblijfplaats.

Ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag leggen verzoekers een convocatiesneer d.d. 24/01/2014, een opsporingsbericht d.d. 07/02/2014 en een bevestiging van het administratiehoofd van hun dorp Tsjetsjen-Aul d.d. 20/02/2014.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.(...)”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun tweede en derde asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu RvS> 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekers verwijst ter zake naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, doch slagen er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te

tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas slagen verzoekers daar niet in. Verzoekers brengen derhalve geen elementen aan waaruit kan blijken dat ze een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid. Verzoekers brengen evenmin concrete elementen bij die aantonen dat er in Tsjetsjenië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

2.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 november 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij wel degelijk nieuwe documenten hebben ingediend die niet zomaar van tafel kunnen geveegd worden, met name een medisch attest van verzoekers moeder, een opsporingsbericht op verzoekers naam, een kopie van een brief van verzoekers moeder evenals kopieën van verklaringen van bureaus van verzoekers moeder en een attest over verzoekers tijdelijke registratie op zijn verblijfplaats, een convocatie d.d. 24/01/2014, een opsporingsbericht d.d. 07/02/2014 en een bevestiging van het administratiehoofd van hun dorp Tsjetsjen-Aul d.d. 20/02/2014. Verzoekende partijen stellen dat deze documenten moeten onderzocht worden en zij wijzen er op dat het Commissariaat-generaal de mogelijkheid heeft om deze documenten te onderzoeken en na te zien of er een strafdossier is opgesteld op naam van verzoeker.

Met betrekking tot de door verzoekers opgesomde en in het kader van hun tweede en derde asielaanvraag aangebrachte documenten wordt in de bestreden beslissingen het volgende vastgesteld:

“Met betrekking tot het nieuwe document dat u bijbrengt, namelijk een oproepingsbriefje waarin staat dat u op 14 mei 2012 als getuige wordt opgeroepen bij de afdeling Binnenlandse Zaken van de Oktoberwijk van Grozny, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van documenten uit de Russische Federatie bijzonder relatief en kunnen dergelijke stukken op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Bovendien wordt de bewijswaarde van de door u voorgelegde convocatie verder aangetast door volgende vaststellingen. Zo is de oproepingsbrief niet gedateerd. Verder ontbreekt informatie aangaande de zaak waarvoor u wordt opgeroepen. Dit nieuwe stuk kan de in het kader van uw eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook niet herstellen. aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet het volgende worden opgemerkt. Het medisch attest dd 5 juni 2012 op naam van uw moeder toont aan dat uw moeder een schouderbreuk opliep, niets meer maar ook niets minder. Uit dit document kan geenszins worden afgeleid in welke omstandigheden ze deze breuk zou hebben opgelopen, laat staan dat ze deze breuk zou hebben opgelopen als gevolg van een inval bij haar thuis waarbij ze wilde beletten dat uw jongere broer zou worden meegenomen. De niet-gedateerde (kopie van de) brief van uw moeder met daarop de handtekeningen van verschillende burens evenals de (kopie van de) twee niet-gedateerde verklaringen van uw burens, waarvan de originelen bij de Duitse asielinstanties zouden liggen (u overhandigde deze toen u er op 7 januari 2013 asiel vroeg), hebben geen objectieve bewijswaarde, aangezien het hier om gesolliciteerde stukken kan gaan (zie ook DVZ rubriek 20). Het attest dd 12 februari 2010 uitgereikt door de afdeling van de Federale Migratiedienst van de Staropromyslovskijwijk van Grozny bevestigt dat u tijdelijk (namelijk van 12/02/2010 tot 12/08/2010) ingeschreven stond op uw verblijfplaats in de Poegatsjovstraat in Grozny. Daargelaten het feit dat u tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen een ander appartementsnummer opgaf dan in dit attest weergegeven (u had het over app. 30 terwijl in dit attest app. 26 staat), wordt door mij niet getwijfeld aan het feit dat u daar tijdelijk geregistreerd zou zijn geweest. Dit attest wijzigt echter niets aan de appreciatie van uw eerste asielaanvraag.” (beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag d.d. 7 oktober 2013).

en

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter staving van uw asielrelaas, namelijk een oproepingsbrief waarin staat dat u op 27 januari 2014 als verdachte wordt opgeroepen bij de afdeling Binnenlandse Zaken in Grozny, een bewijs van het hoofd van de administratie van Tsjetsjen-Aul dd 20/02/2014, en het opsporingsbericht van 7 februari 2014, moet worden vastgesteld dat ook aan deze documenten geen waarde meer kan gehecht worden. Immers, documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier -zoals hierboven en in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag reeds werd aangetoond- niet het geval is. Daarenboven wordt de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten verder aangetast door volgende vaststellingen. Zo blijkt uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent het document van het administratiehoofd dat uw zus Taus dit document zelf is gaan opvragen bij het administratiehoofd en dat ze bovendien veel moeite moest doen om het document te verkrijgen (verklaringen DVZ derde asielaanvraag rubriek 17). Het gaat hier dan ook duidelijk om een gesolliciteerd stuk, dat op zich geen objectieve bewijswaarde heeft. Verder, wat de door u neergelegde convocatie betreft, dient opgemerkt te worden dat nergens op dit document vermeld staat in welke zaak u wordt opgeroepen, waardoor ook de bewijswaarde van dit specifieke document onderuit gehaald wordt. Bovendien dient erop gewezen te worden, net zoals bij uw tweede asielaanvraag in de beslissing van het CGVS reeds werd aangestipt, dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van documenten uit de Russische Federatie sowieso bijzonder relatief en kunnen dergelijke stukken op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te kunnen herstellen.” (beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag d.d. 4 april 2014).

In de beschikking wordt reeds op het volgende gewezen: “Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.”

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen met concrete en valabele elementen, en ondernemen hiertoe geen ernstige poging.

De Raad wijst er ook op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arresten nrs. 86 682 en 86 683 van 31 augustus 2012 waarin in het kader van hun eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partijen hun asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad wijst er voorts op dat de bewijslast in asielzaken in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad wijst erop dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en de in de beschikking van 25 november 2014 opgenomen gronden ontkrachten.

2.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en de in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS